

טמא אמאי כתיב בלשון יחיד ונתן הבית וגו' והוציא וגו' דביותר יש שם אוי לרשע אוי לשכנו שכל המחיצה שמצר בית המנוגע נפרצה לשכנו עכ"ד, ולא הבנתי דברי המהרש"א דהא במשנה בפ"ג מ"ב תנן להדיא האבן שבזוית בזמן שהוא נותן נותן את שלו ומניח את של חברו וא"כ למה כתב מהרש"א שכל המחיצה נפרצה, ואם כונתו אליבא דר"א שם דפליג דבית הבנוי ראש ופתין נראה בראש נוטל את כולו עדיין אינו מוכן ראשית דבמפרשים האריכו אם איירי בחליצה או בנתיצה ואפילו אם פשיטא למהרש"א שאיירי בנתיצה מ"מ הא לא קי"ל כר"א ועכ"פ היה להמהרש"א לפרש דבריו דהקושיא היא אליבא דר"א וצ"ע, אכן באבות דרבי נתן נוסחא א' פ"ט איתא בזה"ל הרחק משכן רע וכו' עונותיו של רשע גרמו לו לסתור כתלו של צדיק כיצד כותל שבין רשע לבין צדיק נראה נגע בביתו של רשע בכתלו שבינו לבין הצדיק נמצא סותרין כתלו של צדיק בעונו של רשע רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא אומר אוי לרשע אוי לשכנו עונותיו של רשע גרמו לסתור כתלו

של צדיק ע"כ, ומשמע דגם בנתיצה נותצים את של שניהם מהא דאיתא סותרין כותלו והאי לישנא לא משמע חליצת האבנים, וכן נראה במגן אבות לרשב"ץ אבות א' ז' שכתב בטעם שאמרו הרחק משכן רע וז"ל ועוד יש להתרחק משכן רע כדי שלא ישתתף עמו במפלתו ורמז לדבר כשבאים נגעים על הרשע בביתו וצוה הכהן לנתון את הבית והכותל המשותף בינו ובין שכנו כי הכל הוא אסור בהנאה וכן אמרו במסכת נגעים בתוספתא א"ר ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא אוי לרשע ואוי לשכנו עונותיו של רשע גרמו לו לסתור כותלו של צדיק ע"כ, ומפורש בדבריו דהא דכתיב וצוה הכהן לנתון את הבית היינו דסותרין כותל המשותף בינו לחבירו ולכאן זה דלא כהמשנה בנגעים דתנן להדיא דבנתיצה אינו נותן אלא את שלו ולא של חברו ודוקא בחליצה חולץ של שניהם וצ"ע, ואולי יש לחלק בין כותל עב שאפשר לנתון צד אחד ולא את השני לכותל דק שאי אפשר לנתון רק צד אחד דבזה צריך לקיים הדין לנתון את הבית אף שגם לחבירו יסתור כותלו.

טעם מה שאמרו אוי לרשע אוי לשכנו מחמת שרניות שהשכן למד ממעשי שכנו ולזה אוי לרשע אוי לשכנו שייענש במה שילמד ממעשיו הרעים וביוצא בזה יש לפרש טוב לצדיק טוב לשכנו שיקבל שכר במה שילמד ממעשיו הטובים

שהמירה דתה וכו' וכששמעו חכמים קבעו את טבעתה וסתמו את חלונה ויש אומרים משמרתו שוהה לבא ונכנס ישבב אחיו עמו ושימש תחתיו אע"פ ששכיני הרשעים לא נשתכרו שכיני בילגה נשתכרו שבילגה לעולם חולקת בדרום וישבב אחיו בצפון, בשלמא

ד. והנה הבאנו דברי המשנה בנגעים שאמרו מכאן אמרו אוי לרשע אוי לשכנו והיינו שזה נלמד מדכתיב וחלצו לשון רבים, ובגמ' בסוכה דף נ"ו ע"ב איתא גם מימרא זו דאוי לרשע אוי לשכנו גבי משמרתה של בלגה, דשם הובא מעשה במרים בת בלגה